

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **R.B.**

zastoupený advokátem Mgr. Bc. Janem Siostrzonkem
sídlem Hrušovská 2678/20, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28.října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2016 č.j. MSK 158457/2015, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. V řízení se **pokračuje**.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 19. 11. 2015, č. j. SMO/413524/15/DSČ/Klu, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst.3 tohoto zákona.
2. Ačkoli se žaloba na první pohled jeví jako obsáhlá, její převážnou část tvoří citace napadeného rozhodnutí, právních předpisů a námítky v čistě obecné rovině. Pokud jde o konkrétní námítky k dané věci, žalobce namítl, že 1) správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče - pachatele přestupku. Správní orgán se měl pokusit zjistit pachatele i jinak než výzvou na provozovatele vozidla, a to „kamerový systém, výslech strážníků apod.“. 2) Správní orgán měl nařídit ústní jednání už v řízení o přestupku (žalobce by tam byl minimálně osobou dotčenou podle zákona o přestupcích nebo svědkem) a pak i v řízení o správním deliktu. Žalobce nesouhlasí s tím, že měl možnost seznámit se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí, podle něj mělo být nařízeno ústní jednání, jeho práva byla porušena. 3) Místo, kde vozidlo stálo, podle žalobce ještě není odbočovacím pruhem, a pokud by snad bylo, pak do něj vozidlo zasahovalo jen zčásti. 4) I kdyby vozidlo stálo již v odbočovacím pruhu, společenská nebezpečnost jednání je pouze minimální – vozidlo neohrožilo plynulost provozu, bezpečnost a zdraví účastníků provozu. Správní orgány se musí zabývat i materiální stránkou jednání.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Usnesením č. j. 22 A 35/2016-18 ze dne 21. 7. 2016 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Městská Policie Ostrava dne 13. 4. 2015 v době od 10:15 do 10:25 hod. viděla při obchůzkové činnosti na ulici 28. října (TIETO) v Moravské Ostravě parkující vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, vozidlo stálo v odbočovacím pruhu, řidič k němu stále nepřicházel, na místě byla pořízena fotodokumentace. Ve spise se nacházejí 3 fotografie, z nichž je patrné, že vozidlo této registrační značky stojí pravou částí podél obrubníku chodníku, těsně podél obrubníku probíhá souvislá bílá čára, další souvislá bílá čára vbíhá podélně pod vozidlo (zhruba v 1/3 jeho šířky), vlevo dále od vozidla (již mimo něj) probíhá bílá přerušovaná čára, dále směrem vlevo následují dva

jízdní pruhy. Ze svislého dopravního značení, umístěného nad vozovkou, je patrné, že zmíněné dva jízdní pruhy (více vlevo) jsou určeny k jízdě rovně, kdežto nad pruhem nejvíce vpravo je umístěna šipka vpravo. Následně byl žalobce vyzván, aby zaplatil částku 500 Kč nebo sdělil skutečnosti potřebné pro určení totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době zjištění předmětného jednání řídil. Žalobce převzal výzvu osobně a nijak na ni nereagoval. Správní orgán poté odložil věc přestupku a zahájil vůči žalobci správní řízení. Proti vydanému příkazu podal žalobce odpor. Výzvou ze dne 20.10.2015 správní orgán vyzval žalobce v souladu s § 36 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k nim ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení výzvy, s tím, že po uplynutí lhůty bude vydáno rozhodnutí. Žalobce si sjednal termín pro seznámení, dostavil se 2.11.2015, byly provedeny ve spise vyjmenované listinné důkazy, žalobce si mobilním telefonem pořídil kompletní kopii celého spisu a požádal o lhůtu k vyjádření, která mu byla stanovena. Dne 10.11.2015 bylo správnímu orgánu doručeno žalobcovo vyjádření, načež dne 19.11.2015 vydal správní orgán prvostupňové rozhodnutí o správním deliktu. Žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 9.2.2016.

7. K žalobní námitce 1) krajský soud uvádí, že soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32 odkazuje, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* V nyní posuzované věci zůstal žalobce – provozovatel vozidla – zcela nečinný, na výzvu k označení řidiče nijak nereagoval. Z oznámení městské policie přitom vyplývá, že setrvala na místě 10 minut, avšak k autu se nikdo nehlásil, není tedy zřejmé, že by hlídkující policisté měli jakékoli poznatky o řidiči tohoto vozidla. Soudu není zřejmé, jakým způsobem by správní orgán měl využít kamerového systému, jak uvedl žalobce, s čím by asi tak měl správní orgán porovnávat případný obrazový materiál, navíc z ničeho nevyplývá, že by se nějaký kamerový systém v daném místě nacházel. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje

orgán tedy neměl vůbec žádné indicie, které by mohly vést ke zjištění řidiče – přestupce (na rozdíl od žalobcem citované judikatury, kde provozovatelé vozidel označili osobu řidiče), a je proto nanejvýš logické, že věc přestupku odložil. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.

8. K žalobní námitce 2) krajský soud uvádí, že řízení o přestupku nebylo vůbec zahájeno, když věc byla odložena (§ 125f odst.5 písm.a/ zákona o silničním provozu, § 66 odst.3 písm.g/ zákona č. 200/1990 Sb.), takže úvahy o ústním jednání a o postavení žalobce v řízení o přestupku jsou zcela nadbytečné. Pokud jde o ústní jednání v řízení o správním deliktu, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, nejsou v řízení o správních deliktech správní orgány povinny nařizovat ústní jednání podle § 49 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dále např. rozsudek z 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti a provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech. Za takový odůvodněný případ lze považovat situaci, kdy veškerými podklady jsou listinné důkazy, nejedná se o věc skutkově složitou, není třeba vyslýchat svědky atd. Nyní přezkoumávaná věc je typickým příkladem situace, kdy nebylo nutno nařizovat ústní jednání, navíc soud považuje tuto námitku za zcela akademickou s ohledem na faktický průběh řízení, jak je popsán v bodě 6 tohoto rozsudku, když žalobce se osobně účastnil úkonu správního orgánu, seznámil se s obsahem celého spisu, okopíroval si jej a následně se k němu vyjádřil. Žalobcova procesní práva byla naplněna mírou vskutku vrchovatou. Žalobní námitka 2) je nedůvodná.
9. Pokud jde o žalobní námitku 3), krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů o tom, že vozidlo stálo v odbočovacím pruhu. Vyplývá to z fotografií, na nichž je patrné především vodorovné dopravní značení: vlevo od vozidla podélná přerušovaná čára (V2b dle přílohy č.4 vyhlášky č.30/2001 Sb.) a pod vozidlem probíhající vodící čára (V4 dle přílohy č.4 citované vyhlášky), která „otevívá“ pravý odbočovací pruh. Je pravdou, že vozidlo stojí na samém počátku odbočovacího pruhu, v jeho „špičce“, a to pouze levou částí vozidla, avšak podle § 27 odst.1 písm. e) zákona o silničním provozu je zakázáno stát v odbočovacím pruhu, aniž by toto pravidlo připouštělo jakékoli výjimky. Navíc podle § 21 odst.4 zákona o silničním provozu, *řidič, který při odbočování opouští průběžný pruh, musí co nejdříve vjet na odbočovací pruh, je-li vyznačen*, takže odbočovací pruh musí zůstat volně průjezdný již od svého počátku. Pokud žalobce argumentoval tím, že svislé dopravní značení a též šipky vodorovného značení jsou až vpředu před místem, kde stálo vozidlo, nelze z toho vyvozovat nic o počátku odbočovacího pruhu, protože ten je vyznačen právě vodící čarou, kdežto ostatní značení pouze informuje o způsobu řazení do jízdních pruhů (srov. § 12 odst.1 písm.y/ a § 20 písm.a/ citované vyhlášky). Žalobce sám v žalobě uvedl, že je zřejmé z fotodokumentace, že vozidlo zčásti zasahuje do nově oddělovaného jízdního pruhu. Pokud žalobce dále tvrdí, že nebylo prokázáno správním orgánem, zda podélná přerušovaná čára (V2b) má na daném místě rozměry, které má mít, považuje to soud za pouhou žalobcovu spekulaci – žalobce sám ani netvrdí, že by se snad toto značení nějak odlišovalo od závazného vzhledu. Žalobní námitka 3) je nedůvodná.
10. K žalobní námitce 4) krajský soud uvádí, že správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly materiální stránkou správního deliktu (prvostupňové rozhodnutí na str. 4, žalovaný na str.3). Řidič vozidla v daném případě porušil § 27 odst.1 písm.e) zákona o

silničním provozu. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.* Porušil-li řidič předmětného vozidla zákaz stání v odbočovacím pruhu, naplnil tak znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v příslušném znění, *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.* Jak dovodila judikatura, přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-45). Pokud v řízení nevyšlo najevo nic, z čehož by vyplývala nulová nebezpečnost jednání řidiče, a neporušení veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, pak podle názoru krajského soudu postačí k naplnění materiální stránky přestupku to, že naplnil znaky typového jednání, které je označeno za přestupek, tedy formální stránku. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 305/2016-46 ze dne 31. 8. 2017, *skutečnost, že určité typové jednání je označeno za přestupek (formální stránka), tedy neznamená se stoprocentní jistotou, že konkrétní jednání řidiče, které stanovené formální znaky naplní, bude alespoň nepatrně ohrožující (materiální stránka). Znamená ale, že ve většině případů tomu tak bude, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti, které vylučují možnost jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu. Žádné takové okolnosti stěžovatel neuvedl, jen trval na tom, že netelefonoval, a proto nemohl chráněný zájem ohrozit.* Lze uzavřít, že v daném případě nebyly prokázány žádné zvláštní okolnosti, ostatně žalobce sám v žalobě označil nebezpečnost jednání za minimální (nikoli nulovou). Podstatu nebezpečnosti spatřuje krajský soud v daném případě v tom, že vozidlo stojící v odbočovacím pruhu tvoří překážku těm, kteří chtějí vjet do odbočovacího pruhu, a chtějí tak učinit v souladu s pravidly co nejdříve (§ 21 odst.4 zákona o silničním provozu). Žalobní námitka 4) je nedůvodná.

11. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. července 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje